

[Aksel Larsen.]

Hvad er i det hele taget det for en Moral, der gaar gennem en saadan Bestemmelse, at et Menneskes unge Alder skal være tilstrækkelig til at begrunde Indespærring uden Lov og Dom og Mulighed for Forsvar? Jeg haaber i allerhøjeste Grad, at dette bliver ændret, at der bliver skabt Sikkerhed for Personen, og at den øvrige Lovgivning bliver bragt i Overensstemmelse med de i hvert Fald hidtil anerkendte Principper paa dette Omraade.

Jeg finder, at der er et absolut Tilbage-skridt i det nye Forslags § 69, der mod-svarer den hidtidige Grundlovs § 72. I den hidtidige Grundlov blev det fastslaaet, at

„I Misgerningssager og i Sager, der rejser sig af politiske Lovovertrædelser, skal Nævninger indføres.“

I det nye Forslag siges der:

„Det fastsættes ved Lov, i hvilke Sager og under hvilke Former Lægmand skal medvirke i Strafferetsplejen.“

Dette giver naturligvis Mulighed for ved Lov at fastsætte, at Lægmand overhovedet ikke noget Sted eller nogen Sinde skal medvirke i Strafferetsplejen. Det er et absolut Tilbage-skridt, et yderligere Attentat mod Nævningeinstitutionen og noget, som gør Spørgsmaalet om Domsmand meget problematisk.

Der er ogsaa et afgørende Tilbage-skridt i § 77, den hidtidige § 80, Paragraffen om en af Menneskerettighederne, altsaa denne Paragraf, vi aabenbart ikke maa arbejde paa at faa ændret. „Ejendomsretten er ukrænkelig“ staar der. Det er beklageligt, at Paragraffen hverken i den gamle eller den nye Affattelse definerer, hvad man forstaar ved Ejendomsret. Forstaar man Menneskets personlige Ejendomsret til sit Arbejdsudbytte? Nej, det gør man ikke, for det har Kapitalister og Spekulanter Ret til at tilegne sig den Dag i Dag, og der sker dem ikke noget for det. Nej, man forstaar Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne. Det fremgaar ogsaa af Tilføjelsen:

„Ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge Lov og mod fuldstændig Erstatning.“

Men i 1915 fik vi denne Paragraf gjort vanskeligere haandterlig ved en Bestemmelse om, at en Trediedel af Folketingets Medlemmer kunde nedlægge suspensivt Veto mod en paa lovlig Maade besluttet Ekspropriation. Hvorfor skal dette Tilbage-skridt, som Socialdemokratiet har været saa store Modstandere af, ikke bringes ud

af Verden, naar man nu reviderer Grund-loven?

Ja, det er de væsentlige Bemærkninger, jeg foreløbig har til Resultatet af Forfatnings-kommissionens Forhandlinger. Jeg haaber, at hvis vi skal have en ny Grundlov, maa dette Forslag undergaa meget betydelige Forandringer paa sin Vandring gennem Rigsdagen og Udvalgene, saa der kommer noget godt ud af det, saa det bliver ikke Fremskridt paa enkelte Omraader og for smaa Fremskridt, men virkelige Fremskridt over det hele. Jeg mener ogsaa at have begrundet Haab om, at det maa ske. Det hele har jo hidtil været tilrettelagt saaledes, at man for næsten enhver Pris — som det fremgaar af det, jeg har sagt, er Prisen meget stor — skulde naa til et Forlig med et af eller helst begge de store reaktionære Partier i denne Sal for at sikre de 45 pCt. af Vælgerne ved den Folkeafstemning, der skal komme. Maa jeg i Parentes indskyde: Hvorfor i al Verden bibeholder man de 45 pCt., naar det er saa vanskelig haandterligt? Hvorfor skal det være saa svært at ændre Grundloven? Nu er det efter alt, hvad der er forekommet i de sidste Maaneder, mere end tvivlsomt, om dette trekantede Forlig kan mønstre 45 pCt. Hvis man ser paa de tre Partiers Vælgertal, er det selvfølgelig ganske utvivlsomt, men — jeg vil ikke sige noget ondt om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller — kan det ærede Medlem garantere for, at andre end han selv og hans nærmeste Familie i Det konservative Folkeparti vil møde frem og stemme, naar Folkeafstemningen kommer? Jeg tvivler om det. Naar Grundlovsændringen ikke indeholder mere væsentlige og for Befolkningen umiddelbart letforstaaelige og mærkbare Forbedringer, bliver det meget svært at mobilisere en stor Procentdel af Regeringspartierne Vælgere.

Hvis Grundlovsændringen havde en stærk demokratisk Bærebølge, om jeg maa udtrykke mig saaledes, er der ingen Tvivl om, at saa skulde saavel Socialdemokratiets som Socialradikalismens Vælgere nok møde op med 100 pCt., naar Folkeafstemningen kommer, og de var alene tilstrækkelige til at sikre den, bortset fra, at Assistance ikke vilde mangle fra vort Hold, og maaske ogsaa andre vilde melde sig og stemme. Nu er det ikke Tilfældet. Den stærkt demokratiske Bærebølge mangler, og deraf følger en uendelig Valenhed og Ligegyldighed i Regeringspartierne Rækker og ude i Folket i det hele taget. Jeg gaar ud fra, at man ved det i Regeringen og Regeringspartierne, ellers vilde man ikke saa